

jeg, „men det ser ud som opløst Farve.“ Saa blev Forretningen sluttet. Men da saa den paagjældende Fabriksværkfører kom til og saae paa Tingene, slog han Hænderne sammen og sagde, at det var klart nok, at Maaleren maatte gaa i Staa. „Hvorfor?“ spurgte jeg. „Fordi der ingen Filtre er paa den!“ „Kan den da ikke gaa uden Filtre?“ „Nei, den kan ikke!“ „Hvorfor har den da ikke faaet det?“ „Saa, det veed jeg ikke!“ De havde faaet 3 Apparater og 3 Filtre, men jeg havde ingen. „Men hvad er det Sorte?“ spurgte jeg. „Det kan jeg let tage bort, det er ikke Andet end Farve!“ „Det er ikke derfor jeg spørger, men Kommissionen har opsamlet Noget af det til videre Undersøgelse!“ Jeg sagde: „Vil De være saa god at gjentage, hvad De har sagt, for Toldinspektoret.“ „Det kan jeg gjerne!“ Det var om Eftermiddagen Kl. 5 eller saa, og med 8 Toget reiste de til Kjøbenhavn for at afgive Beretning derom. Det havde ligget nær, synes jeg, at jeg havde faaet en Erklæring om, at jeg ikke var den Spigebud, man havde givet det Udseende af. Selv den daværende Finantsminister Jønger har i sin Erklæring, som jeg har hos mig, til vedkommende Udvalg sagt saadan Noget eller i alt Fald opfordret dem til hos mig at faae at vide, ved hvilken Behandling denne Standsning var indtraadt. Det var altsaa det Samme som at sige til Drif: „Vil Du det ud af den Kjeltring, thi vi Andre kunne ikke faae det at vide.

Formanden: Det forekommer mig dog, at det er at lægge Alt for Meget ind i, hvad der er foregaaet den Gang, og i det Hele maa det ærede Medlem jo vogte sig for at sige Noget her, der kunde træde Personer for nær, som ikke ere til Stede, navnlig ogsaa dem, som ikke mere ere i Live.

Svede: Jeg kan saa godt forstaa den ærede Formands Bemærkning, da den ærede Formand ikke af, hvad jeg har sagt, kan vide, hvor jeg vil hen; men hvad jeg har sagt er nødvendigt for at forklare et andet Standpunkt, som jeg nu altsaa skal komme til. Dermed gif Sagen, og der gif nogle Aar. Saa forskrev jeg mig et Apparat uede fra Stettin og fik det her over. Dette Apparat har jeg brugt i 5³/₄ Aar. Den 12te November 1884 indgav jeg til den høitærede Finantsminister en Beretning om denne Maalers Virksomhed i omtrent 3 Aar. Resultatet af dette var, at den misviste. For ikke at blive misforstaaet maa jeg forudstille, at den sædvanlige Maade, vi op-

tage vort Udbytte paa, er, at vi lade det Løbe ned paa en Beholder, hvor vi have en Maalestof til at maale, hvor meget der er i den, og saa grabe vi og finde Gjennemsnitsudbyttet; Pottetallet og Styrken blive multiplicerede sammen; og saa og saa mange Grader Spiritus faae vi altsaa ud deraf. Denne Optagning sker Dag for Dag hver eneste Aften, og samtidig have vi noteret, hvad Maaleren viste. At der nu var en Difference mellem Maalerens og min Optagning, er ganske naturligt, og det spiller heller ingen Rolle, men denne Difference er forskjellig; den er gaaet fra omtrent 2 pCt. og op til 7 pCt. Jeg tabte da Tilliden til Maaleren, fordi vi aldrig kunde faae noget Konstant mellem vor egen Optagning og dens. Lidt Feil kan der jo selvfølgelig være, men saadan helt forkert kan det ikke blive, naar man Dag ud og Dag ind den ene Dag efter den anden optegner. Naar vi efter Maanedens Slutning dividerer med 30, skulde det dog se sært ud, at vi stadig kom til den ene eller stadig til den anden Side. Det er rimeligt, at de Feil, som i Maanedens Løb ere begaaede, ville nogenlunde veie op imod hinanden. Jeg opdagede da, at der af det Spiritus, som udløb bundfældte sig et Stof, der væsentlig bestod af opløst Kobber; dette lagde sig paa den Svømmer, der skal angive Spiritusens Styrke. Derved bliver Svømmeren tungere, synker længere ned og viser en højere Styrke, end Spiritusen virkelig har. Den Ting er overordentlig let at iagttage, naar man først har faaet Die derpaa. Naar Maaleren har arbejdet en vis Tid, f. Ex. en Maaned, noterer jeg nøiagtig den Styrke, som Viseren peger paa, saa tages Svømmeren op, renses, og saa ser man, hvad den viser. Saa viste den lavere. Den Difference jeg regnede ud, passede nogenlunde med den Difference der var, men den variable Difference kunde jeg ikke daglig udfinde. Jeg sluttede mig til, at maaste Destillatet ikke altid bundfældte lige meget, at der til Tider kunde være mere, til andre Tider mindre, der skylledes af og altsaa hidrørte derfra. I de allersidste Dage har jeg opdaget en anden Grund, som jeg kan lade de Herrer se. Den høitærede Finantsminister sendte mig en ung Mand ned, der saae paa det, erkjendte for mig de Fakta, han saae, og erklærede, at Filtret altsaa ikke havde gjort tilstrækkelig Nytte; han sagde, at det dog maaste kunde undgaaes, naar vi fik et bedre Filtre. Det vilde jeg ikke sige imod, men sagde: lad os saa faae et bedre Filtre, det kan ikke nytte at faae et Filtre, som absolut forhindrer det, naar det ikke er praktisk